

SEBASTOPOLIS.

CARMEN LATINUM

CANCELLARII PRÆMIO DONATUM

ET

IN THEATRO SHELDONIANO RECITATUM.

M DCCC LVII.

OXONII:

T. ET G. SHRIMPTON.

M DCCC LVII.

SEBASTOPOLIS.

CARMEN LATINUM

CANCELLARII PRÆMIO DONATUM

ET

IN THEATRO SHELDONIANO RECITATUM.

M DCCC LVII.

OXONII:

T. ET G. SHRIMPTON.

M DCCC LVII.

SEBASTOPOLIS.

Suave, polo dubiis noctem ducentibus astris,
Iratas hiemes, imbremque audire sonantem,
Et regnatores nemorum, rauca agmina, ventos.
Pulsa domus quatitur; crepitat concussa fenestra;
Januaque excluso stridens obtunditur Euro:
Intus habent luxus molles atque otia sedem,
Sublustrisque quies, vespertinique susurri:
Scintillant ignes; roseum jubar inficit aulam;
Irrorant placido pendentes lumine tædæ:
Quisque datam sentit requiem, plenoque tuetur
Flammam oculo, lignisque rubentibus addita ligna.

Insonuit lyra:—jam virgo canit horrida bella,
Ævo degenerem Turcam, Russosque feroces:

Europen contra tendentem, ultriciaque arma
Gallorum, celeremque Alpino ex aggere Sardum,
Et conjuratos orbis pro pace Britannos.

Jam canit heroum parvam qua voce catervam
Egerit innumerum ductor moriturus in hostem:
Illos in nova jussa citos, nec morte futura
Pallentes, per tela refert, per fulmina euntes:
Eructantem addit montem centum oribus ignes,
Et rutilis utrinque cacumina lurida fumis,
Vulneraque, strepitumque pedum, terramque trementem.
Aure omnes avida decies narrata sequuntur,
Et meruisse simul, mediique equitasse propinqua
Morte volunt, magnum et magno mercentur honorem.

Interea, increbescit hiems, majore gementes
Plectuntur colles cum murmure, clarior Eurus
Nigra quatit pineta, ruunt a vertice silvæ.
Continuo canit objectos ad flamina fratres,

Frigoraque et niveis tentoria cincta pruinis:
Fingit mille animo casus, atque omnia dira
Concipit, ingentemque timoribus æquat amorem.
"Ah! miser, ah! deserte, quibus jactaris arenis
"Spes et cura domûs? vivisne et vesceris aura?
"Quid caput imbre madens, quid jam tegit al-
"gida membra?
"Tu pateris procul indignas, generose, procellas;
"Nos rebus fruimur placidis; sunt otia nobis"—
Ingemit—et fletu citharam deponit oborto.

Scilicet ille procul patria glacialibus auris
Uritur: ægra trahit campo vestigia miles
Ipse suo humescens flatu: vix suscitat ignem
Vitalem venis, et alit languentia corda.
Tædet deformes tumulos, cana arva tueri
Æternasque hiemes, et stantem frigore terram.
Vesper adest: rutilat cœlum surgentibus astris,
Luna nives pura contristat luce jacentes.
Ille per eduras, noctem, quam longa, pruinas

Vertitur arma tenens, omnemque interrogat
umbram.

Tali nocte procul patriæ loca cernit amata
Miles, et argenteo perfusum lumine pagum,
Et parvos simul agnoscit, sua regna, penates:
Seu sopor illud erat, seu per penetralia rerum
Tendit amor, nec longa oculos via fallit aman-
tûm.
Visa virum muto conjux, pulcherrima frustra,
Mœrere eloquio, clausis facunda labellis:
Stant circum genua, et flentem mirantur, et una
Addiscunt precibus nomen patris addere nati.
Omnia quæ, luna tunc irrorante serena,
Ille videt, visuque indulget, et inter amatas
Ingreditur formas, caramque amplectitur um-
bram.

Sol oritur, brumale rubens, majorque videri
Assueto, et nebulas fulvo vix reppulit orbe.
Mane viris redeunt nova munia. Frange
quietem,

Frange brevem, duroque accingere, fesse, labori.
Fervet opus, crebrisque sonat rumoribus æther.
Pars validas arces diris assultibus urget
Irrita, continuisque urbem circumsonat armis.
Incumbunt alii sulco, specubusque futuris
Fundamenta locant, intenduntque aggere campum.
Optatur locus oppositam conversus ad urbem:
Hunc multa effossum cura, penitusque cavatum
Conclusere, graves tum spisso vimine crates
Adjiciunt, adduntque ex ipsis mœnia glebis.
Hinc hostem observat procul, expectatque ruentem,
Hinc effusus agro miles se immittit aperto.

Non minus intereà variis urbs anxia curis
Miscetur, trepidæque, examina nigra, catervæ
Arte exire artem, molique opponere moles.
Ingreditur tacitos cursus allapsa polo nox:
Illi inter sese flammantis fragmina massæ,
Et plumbum, liquidosque globos cum fulmine torquent.

Siderei pallent orbes, tremit arduus æther,
Terra tremit, totoque pluunt incendia cœlo.
Sternuntur loca fœta armis, sternuntur adusta
Mœnia, telorumque armamentaria turres.
Heu! male tum primo defenditur aggere miles,
Sed tectus sese tenet, interiusque refugit
Conditus in terram, et fallit vix fata latendo.

Non aliter nocturnus ubi mons impete cæco
Rumpitur, et piceis flamma emicat atra cavernis:
Solvuntur juga summa: videt vicina Vesevo
Ora favillarum cœlo incandescere nubem,
Campanisque super pestem minitarier arvis.

Quo me Musa rapis? videor nimbosa moveri
Per juga, rorantique incedere conditus umbra.
Quis sonus ille procul? quæ tintinnabula frangunt
Aëra nocturnum, sopitas missa per aures?
Scilicet hostis opem cœli, eventusque secundos
Implorat: versis supplex exercitus armis

It, præsente deo, mussatque altaria circum.
Quos inter, prece solenni pia corda sacerdos
Incendit, fortesque polis stellantibus addit.
Audiit æra procul placidam pulsantia noctem
Anglus, et in somnis patrias reminiscitur
aras,
Sabbata, tinnitusque leves queis sæpe vocata
Ibat casta domus, sanctis operata diebus:
Hic matrona pio princeps pede, parvulus ipse
Juxta aderat, virgoque oculos dejecta decoros
Parva sequebatur matrem non passibus æquis.

Tempus erat, dubios montes quum lumine
primo
Nondum sol adiit, jam deseruere tenebræ:
Ecce hostis subito nebulis pluviaque sequaci
Contectus venit, et lato capit agmine colles.
" Arma, viri, rapite arma: interlucentia telis
" Aspicio dumeta: novo se mane moventes
" Hinc atque hinc acies, mediumque in mon-
tibus hostem."

O patria, O fluctu procul Anglia tuta marino,
Ter crebro numerosa phalanx pede, certa triumphi,
Irruerat: ter succurrit tua dulcis imago,
Firmavitque tuos, victum et vi reppulit hostem.
Jamque dies cursu medium superaverat orbem,
Quum subito tricolora jugis vexilla supinis
Apparent, glomerantque manus in prœlia Galli.
Tum vero trepidare hostes; mox cedere clivo
Incipiunt, retroque globos traxere virorum.
Quantam pone necem, quales liquere ruinas!
Illic cernere erat rorantes sanguine vepres;
Saucius hic miles stringebat vulnera frustra,
Solemque aspectu lustrabat et arva supremo.
Haud procul inde rubos explorans turba madentes
Sparsa per occultas quærebat funera valles:
Aut aliquem gradibus lentis in castra ferebant
Cratibus arboreis sublatum et vimine molli;
Claudebantque oculos, reddebantque ossa sepulchro.
Inter quos, patriæ decus et dolor, aggere terræ

Tu posito, Cathcarte, jaces. Cape serta, viator,
Et tumulum magni ducis advenerare recentem;
Sint lacrymæ fato et fortes sua præmia noscant.

Felices! quibus, horrendum fulgentibus armis,
Flante tuba, medioque datum est occumbere bello.
Illum ego non sileam, qui spe dejectus ab omni
Constanter mala dura tulit, vicitque ferendo.
Quid referam miseras corrupto sidere pestes?
Frigidus hos annus, dira hos penuria victus
Abstulit et cum febre lues. It morte sodalis
Miles multa dolens, et tristia funera ducit.
Atque alius forte injusto sub fasce laborans
Procubuit moribundus humi, sagulumque decenter
Composuit, longumque vale vale Anglia, dixit.
Amissum sero comites, frustraque vocatum
Inveniunt; tanto concretum frigore corpus
Deriguit. Non arva hiemali frigida luna
Amplius aspiciet, non soles ille malignos.

Verum ubi funestasque domos, postesque tueris
Sanguine respersos, et plena cubilia leto,
Siste pedem, magnosque silens reverere dolores.
Hic quibus hostiles subter data vulnera muros,
Aut sua sunt servata manu vexilla cruenta,
Quique alium excepto morti eripuere periclo.
Corpora trunca pedum, laniataque pectora telis
Aspicias, tenuesque manus et febre calentes,
Luctantemque animam, et tardas sine sanguine
venas.

Quale melos, vergente die, languentibus olim
Pectoribus venit, atque oculos componit inertes,
Talis, ubi siccos ardens sitis hauserat artus,
Adfuit en! voluitque viris succurrere virgo.
Ut placidum tulit alma pedem, fugere tenebræ,
Fugit ibi dolor omnis, et irritus avolat angor.
Illa refert somnos, et temperat arida labra;
Aut iter extremum summota nocte serenat,
Atque mori docet, exceptatque novissima verba.
Jam procul agnoscit venientem, auditque lo-
quentem

Miles, ut in duro jactatur membra cubili:
Tunc allapsa quies fesso, tunc sentit amatus,
Et venit in mentem maternæ vocis imago.

Cætera quid dicam, confusas cæde phalangas,
Fine coronatos post prœlia mille labores,
Aut ut perruptas urbs victa recluserit arces,
Fugerit et victus trajecta exercitus unda?
Jam tellus redit in speciem, belloque renidet
Libera: deserto submittitur aggere gramen,
Fatalesque super tumulos seges horrida culmo
Sanguineum rubet, et gravidis increscit aristis.
Hic, ubi prœlia erant, videt ire serenius amnem
Advena, jam puris discentem currere lymphis,
Mirantemque suas undas ripasque silentes.

Hic circum sparsa ossa videt, scabieque peresa
Arma virûm, fractosque enses; hic ardua terra
Congesta juga, disruptis pendentia portis
Castella, evulsasque arces, molimina belli.
Illinc cæca solo cava, fossarumque labores

Obstupuit recolens, qua mira ambage locorum
Se via producat, quis sit venientibus intro
Exitus, et pariter molemque artemque tuetur.

Parte alia portus pelago subductus aperto
In littus fugit, et tectum complectitur æquor
Defensus ratibus mersis, junctaque catena.
Miratur claustris superaddita claustra, malignos
Undarum introitus, vada non concessa recludi;
Quæ nunquam hostili veniens cum milite classis
Attigit, armatæ nulla imbuit ancora proræ;—
Tot clausa objicibus, tanto aggere tuta recedunt.
Jam tristes dum spectat agros, urbemque ruina
Convulsam, capiturque locis, et singula lustrat,
Prorsus bella animo, lituique inamabile murmur
Odit, et æternam sperat, vota irrita, pacem.
Ah! quando alma dies, quando securior ætas
Incipit, et toto absistit discordia mundo?
En! proprium mercator habet mare: navita tutas

Jam percurrit aquas, jam deserit hostica pinus.
Carbasa jam pandunt pacato in marmore classes,
Atque extrema petunt maria Auroramque sequuntur
Impavidæ portusque intrant non ante patentes:
Tu, desueta armis, venientes accipis alveo,
Urbs[a] Augusta, tuo, fluctusque expandis amicos.

CAROLUS BOWEN,
E COLL. BALLIOL.

[a] Sebastopolis.